

ЛЮБИСТОК СТОРИНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

ВИСЛОВИ МУДРИХ

Десь на дні мого серця заплепа дивну казку любов.

Павло ТИЧИНА

Дружба – це кохання без крил.

Джордж БАЙРОН

Життя – квітка, кохання – мед з неї.

Віктор ГЮГО

З тобою жити на одній землі – яке велике щастя!

Олександр ОЛЕСЬ

Закохатись не важко, важко в цьому зізнатись.

Альфред МЮССЕ

Коли когось кохаєш, завжди думаєш, що зобов'язаний допомогти йому змінитися. Це типово жіноча ілюзія. Кохання не може бути терапією.

Ізабель АДЖАНІ

Кохання всього мало. Воно має щастя, а хоче раю, має рай – хоче неба. О, люблячі! Усе це є у вашому коханні. Зумійте тільки знайти.

Віктор ГЮГО

Кохання – єдина пристрасть, що не визнає ні минулого, ні майбутнього.

Оноре де БАЛЬЗАК

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

КОХАННЯ ПРОЙШЛО ЧЕРЕЗ 20 РОКІВ

Таня стояла на розі двох вулиць і думала, як їй бути далі. Хвилину тому до неї зателефонував чоловік і казав, що розлучиться з нею. Паке-ти, повні продуктів, вислизнули з її рук і повалилися на землю. Здавалося, що все навколо зупинилося. Тільки її серце стукало так сильно, немов вистрибувало із грудей. Її кидало то в жар, то в холод, а зібратися з думками ніяк не могла.

- За що? – пронизувала мозок панічна думка. – За те, що 20 років була вірною дружиною? Що ніколи не підвинула голосу? За те, що догляділа до смерті його батьків, а він навіть чашки води їм не подав?!

Дівчинка шкільного віку підійшла до Тетяни і запитала, чи допомогти їй позбирати продукти, які розсипалися на тротуарі. Таня помалу прийшла до тями. Готувати вдома те, що планувала, не стала, а сіла на диван, обійняла подушку і плакала, пригадуючи довгих двадцять років спільного життя. Вона весь час думала, що в неї ідеальна сім'я, а вийшло, що ідеал той вона сама собі придумала.

Увечері почула знайоми кроки на сходах. За мить двері розчинилися і зайшов він, її Максим. Душа жінки рвалася на шматки. Вона любила і ненавиділа його водночас. Хотілося бити посуд, кричати від люті, а руки не піднімалися від повного виснаження. Запхнула від сліз, вона вийшла до нього, обперлася об стіну і ледве видушила з себе єдине слово:

- Чому?

Чоловік, спокійно знімаючи пальто, розвернувся до неї і грубо, навіть брутально став випалювати фразу за фразою:

- Набридли твої млинці, пірїжки. Нянчишся зі мною, як із кімнатним песиком. Я – чоловік, зі мною треба по-іншому. 20 років одне і теж. Однакові ранки, однакові вечори. Ти хоч інколи могла покинути свої миски і каструлі, зробити манікюр, зачіску, провести вечір із чоловіком, а не з купінарними книжками?! Ось де сидити вже твоя їжа! Я не свиня на відгодівлі! А Светка мене любить і нюні не розпускає через дрібниці. Оце жінка! Тобі до неї, як до Москви рачки! І, до речі, я найняв адвоката. Він зробить усе, щоб нас розвели якнайшвидше. Жити зі Светкою ми будемо тут, діти залишаться з тим, з ким захочуть, а ти можеш і до батьків переїхати. Квартиру все одно я заробив, а ти зі своїми млинцями до цих пір жила б у комуналці.

Максим строчив, як з кулемета, завчені наперед фрази. Але слухати це все вона більше не могла. Сліз не було, а душа плакала. Вона не могла повірити в те, що це все – крах. Рятувати сім'ю було пізно. Розуміла, що ні вмовляння, ні прив'язування до себе будь-якими способами, ні погрози його коханці не допоможуть. Сам чи з допомогою любки, але

Максим так вирішив, треба збирати речі і їхати до батьків у село.

Наступного ранку подзвонила до сестри, як на духу, виклала усе, що їй подарував попередній день. Вже не плакала, спокійно, врівноважено, але мусила з кимось цим поділитися, бо, здавалося, дах знес.

Сестра чомусь перепитала, яке прізвище в адвоката, якого найняв її чоловік для прискорення процесу. Тетяна насилу згадала і сказала сестрі. У село до батьків не поїхала, вирішила за порадою сестри місяць якось дожити у місті. Зняла квартиру, там і жила.

Настав день суду. Тетяна, впевнена в тому, що вийде із залу засідань гола й боса, сиділа навпроти чоловіка, людини, яка подарувала їй 20 років щастя і в один день обірвала його. Суддя надав слово адвокату. Він розпочав свою промову:

- Ваша честь, на мій погляд, доречно пригадати події 20-річної давнини. Саме стільки років тому стояли під вінцем щасливі, усміхнені наречені Тетяна і Максим. Вони клялися один одному у вірності, обіцяли, що в радості і в горі будуть разом аж до кінця життя. Прошло декілька років. Максим став бізнесменом. Заробляв великі гроші, збудував просторий будинок. А дружина няньчила двох маленьких діточок. Якогось дня подзвонив телефон і в слухавці сказали, що її Максим у реанімації. Потрапив у ДТП і шансів на життя немає. Тетяна два роки кормила його з ложки, розминала кімці, на своїх тендітних плечах тримала чоловіка-інваліда і щиро вірила, що він встане з постелі й піде. І він пішов. Лікарі констатували, що це диво. І разом вона виховувала дітей. Потім, як сніг на голову, звалилося на їхню сім'ю нове випробування: померла мама Максима і його батько невдовзі зліг. Тоді мусила доглядати ще й свекра. Але не скинула, не вимагала кращих умов. Просто робила те, що, вважала, повинна робити дружина, мама і невістка. Чи мала вона час працювати на роботі? Певно, що ні. Прошли роки. Максим піднявся ще вище. Сім'я жила розкішно. І тут на життєвому шляху Максима трапилася молода, ефектна жінка. Вона затьмарила його розум до нестями. Він закохав-

ся, як у юності. Прийняв рішення розлучитися з дружиною і висуває вимоги позбавити її всього, що вони разом нажили, бо це виключно його заслуга. Забув чоловік, як із ложки його кормила дружина, як вчила ходити, говорити, як робила всю чоловічу роботу сама...

Адвокат продовжував говорити, але його перебив на півслові Максим. Його руки труслилися, очі налилися сльозами, і він промовив:

- Ваша честь, а можна судове засідання відкласти? Мені треба подумати.

Прохання Максима суд задовольнив. Просто в залі засідань чоловік підійшов до Тетяни і сказав, що буде правильно, якщо він залишить їй будинок і авто. Вона на це заслужила. А для себе він ще заробить. І якщо колись у неї виникнуть якісь проблеми, вона може до нього звертатися, бо дійсно зробила для нього дуже багато.

Тетяна не могла стримати сліз. Вона не розуміла, чому адвокат, якого найняв її чоловік, вступився за неї. Жінка підійшла до нього і запитала про це, а він відповів, що буквально перед засіданням до нього прийшла жіночка і розповіла історію подружнього життя Максима і Тетяни. Тож він і вирішив, що, незалежно від гонорару, повинен відстоювати правду.

Приголомшена таким поворотом подій Тетяна вийшла з приміщення суду. Їй дихалося легше, бо знала, що не залишилася без даху над головою. Дорогою додому набрала номер телефону сестри і сказала лише одну фразу:

- Дякую, сестричко, що ти в мене є!

Марія ЛЯХ

ПРИТЧА

ПОГАННИЙ ЧОЛОВІК

Одного разу до священника прийшла молода жінка і сказала:

- Два роки тому ви повинчали нас із чоловіком. А зараз розведіть: не хочу більше з ним жити.

- Яка ж причина твого бажання розлучитися? – поцікавився священник.

Жінка пояснила:

- У всіх чоловіки вчасно повертаються додому, мій же постійно затримується. Через це ми кожен день скандалимо.

Священник, здивувавшись, запитав:

- Причина тільки в цьому?

- Так, я не хочу жити з людиною, у якої такий недолік, – відповіла жінка.

- Розвести-то я вас розведу, але за однієї умови. Повертайся додому, спечи великий смачний хліб і принеси мені. Але коли будеш пекти хліб, і сіль, і воду, і борошно попроси у сусідок. І обов'язково поясни їм причину свого прохання, – сказав священник.

Жінка пішла додому і, не відкладаючи, взялася за справу.

Зайшла до сусідки і попросила:

- Позич мені склянку води.

- У вас, що, вода закінчилася? Хіба у дворі колодязя нема?

- Вода є, але я пішла до священника, щоб поскаржитися на чоловіка і попросила розвести нас, – пояснила жінка. Як тільки вона закінчила, сусідка зітхнула:

- Ех, якби ти знала, який у мене чоловік! – і почала скаржитися на свого чоловіка...

Потім жінка пішла до іншої сусідки, щоб попросити солі.

- У тебе сіль закінчилася, просиш всього одну ложку?

- Сіль є, але я поскаржилася священнику на чоловіка, попросила розлучення... – і не встигла вона закінчити, як сусідка вигукнула:

- Ех, якби ти знала, який у мене чоловік! – і почала скаржитися на свого чоловіка.

Так, до кого б жінка не заходила з проханням, від усіх чула скарги на чоловіків. Нарешті вона спекла великий смачний хліб, принесла до священника і віддала зі словами:

- Спасибі вам, скуштуйте мого хліба і, будь ласка, не треба розводити мене з чоловіком.

- Чому? Що сталося? – запитав священник.

- Мій чоловік, виявляється, кращий за всіх! – відповіла йому жінка.

НЕВИГАДАНИ ІСТОРІЇ

ПЕРЕД ВЕСІЛЛЯМ НАРЕЧЕНА НАРЕЧЕНОМУ СКАЗАЛА «НІ!»

Надя з першого погляду закохалася у Миколу. Ще тоді, як тільки попрощалася із селом і знайомилася із містом, в якому вступила у вищий навчальний заклад. Тоді вона разом з подругами поверталася з прогулянки по місту у гуртожиток, в якому ще тільки поселились. Навіть і валізи не розкрили іще, а коли, здавалось, розклали все по місцях, вже їй добряче втомилась, все-таки цілий день на ногах. Дістали чайник, закип'ятили воду, а чаю – то ніхто й не взяв. Надя вийшла на коридор, аби позичити чаю у когось із сусідок-дівчат, аж тут він, гарний юнак, від погляду якого аж зацмеміло у грудях. Микола приніс чай, познайомився з дівчатами. Він також навчався у тому ж закладі, що й вони, тільки вже був на третьому курсі. Відтоді Надя не знала спокою, то злітала ввесь її душа від щастя, то падала у прірву, коли Микола з невідомих причин не з'являвся. Здавалось, що кохала його так, як ніхто ніколи й нікого не кохав...

А час летить швидко. Микола закінчив університет і поїхав за направленням на роботу у зовсім протилежний бік від домівки Наді. Телефонував, час від часу приїжджав, а потім все рідше і рідше він згадував Надійку. А вона аж зчорніла у чеканні, коли зателефонує, коли приїде, а коли зрозуміла, що вже не приїде, то ледве знайшла у собі силу, щоб стати на ноги, щоб не згубити себе. Та поки закінчила університет, її щічки знову зарум'янились, вона заново навчилася

з радістю сприймати життя...

І ось уже й вона випускниця. На руках направлення на роботу у село, яке по-сусідству з її рідним, де народилася, де мешкали батьки і рідні. Познайомилася з колективом, познайомилася і з Іваном, який невдовзі запропонував їй руку і серце. І хоча її серце ще до того часу належало Миколі, Надійка подала руку Іванові й погодилася із ним на шлюб.

До весілля готувались і Надійчині батьки, й Іванові. Скликали гостей, друзів. Надійка поклікала на весілля і студентсь-

ку подружку Катю, яка була у добрих відносинах з її Миколою.

Це був вівторок. Одні батьки й інші затіяли свіжину, щоб до весілля, яке призначили на суботу, все встигнути впрорати. Закололи свині, зарізали по теляті, під сокиру пішли гуси, качки й індики... Аж тут на поріг з'явився Микола. І Надійка, хоч як заболіло серце, хоч як краялась душа, за мить зі сльозами на очах уже була в обіймах Миколи. Лише через якусь вже іншу мить відскочила від нього, згадавши, що виходить заміж, що

на них дивляться і батьки, і родичі, і сусіди, які допомагали готуватись до весілля.

Всі оторопіли, побачивши картину любові. До тями, якщо можна так сказати, привела їх Надійка, яка декількома словами перекинулася з Миколою, і заявила всім, що ніякого весілля не буде, що їде з Миколою...

Ні вмовляння рідних і всіх інших присутніх на сцені любові, ні плач і стогін мами, ні грізна лайка батька, вже нічого не могло зупинити Надійку.

...Весілля було. Надійка ви-

йшла заміж за Миколу. Скривдженими залишилися Іван та його сім'я.

Кажуть, час лікує рани. Іван невдовзі одружився з іншою дівчиною і зажив щасливо. Чи згадував він Надійку?! Надійка про це не знає, бо відразу після свого весілля з Миколою подалася з коханим в іншу сторону України, де він працював. А там їх зустріла ще одна кохана Миколи...

Не жила, не раділа, не замирилася від кохання Надійка. Що б не робила, про що б не думала, скрізь була Світлана... Здавалось, серце не витримувало. А потім, коли в черговий раз заспокоювала і не знала, як заспокоїти Надійку нова сусідка, коли Микола кохався з Світланою, втихомирила її чаркою горілки. Тоді Надійці стало легше. Якоюсь опустилося все і хоч розривалося серце на клаптики, та душа вже не так наполегливо рвалася з грудей. Чарка горілки, а потім друга і третя не один раз і не два дещо заспокоювали молоду жінку. І хоч у горілки цілковитого спокою не знаходила, та відчувала, що жива...

Горілка вмів робити свою

справу. Отак за першу подружжю у Надійки і стала оковита. А з часом і у Миколи, який не відав, що робити: чи Надійку пригорнути, чи втекти від неї до Світлани.

У подружжя народилося троє дівчаток, дві з яких уже й на виданні. Вони часто їздили до бабусі в гості. І то ж треба, щоб так сталося, – найстарша донечка познайомилася з Івановим сином. Познайомилася і закохалася. Їй так хотілося бути разом з ним, їй так затишно і комфортно було у нього вдома, так подобались його батьки, які жили у мирі і любові... А про своїх соромилась сказати, боялася, що, якщо дізнаються, що пиячка, відвернуть від неї Максимом. Але вони давно вже знали, чия вона донька, і хто у неї батьки. У душу не заглянеш. Максимові батьки благословили єдиного сина на шлюб із Леною. Тоді Лена готувала їм навіть ноги цілювати з вдячності, що не відмовили сина від неї, доньки колишньої зрадниці батька її коханого...

**Валентина
БОРЗОВЕЦЬ**